

Aramak

Erdoğan TOKMAKÇIOĞLU

Başladım aramaya, bulmak için...

Ama ne aramak, ne aramak!..

Bakmadığım yer, gitmediğim köşe, göz atmadığım bucak, sormadığım soruşturmadığım kişi kalmadı... Ne derler oysa?.. “Arayan bulur!..” Ama ben, aradım aradım, bulamadım bulamadım!.. Aradığım, “aramakla bulunmaz” oldu gitti ves-selam!..

Her şeye rağmen hırslım arttı, çoğaldı, büyüdü, genişledi, yoğunlaştı, kemikleşti; “Aramakla bulunmaz, meğerki rastgele!” diyerek sürdürdüm aramamı taramamı, sormamı soruşturmamı...

I ih!..

Olmadı!..

Ne derler bazı bazı?.. “Ara ki bulasın!..”

Bana da öyle oldu... Aradım, bulamadım!.. Varsın olsun; “inadım inat, adım Kel Murat” değil ama yılmadım, vazgeçmedim, pes etmedim, tamam demedim; ille de bulmak için sürdürdüm aramamı...

Uma uma döndüm muma ama en sonunda ummadık bir çalılıktan tilki çıktı, tavşan çıktı, ummadık bir taş baş yardı!..

En sonunda buldum aradığımı; “Karagöz Hacivat ve tayfaları”nı perdeyi yıkip viran eylemelerine belki de ramak kalmışken...

Nerde mi buldum?..

Terk edilmiş, harap bir konağın tavan arasında, içi örümcek bağlamış bir dolapta!..

Başta Karagöz Hacivat tüm tayfa oradaydı... Zenneler, Çelebi, Tuzsuz Deli Bekir, Altıkariş Cüce Bişbop Beberuhi, Çengi, Köçek, Laz, Kürt, Arnavut, Acem, Frenk, Yahudi, Arap, Zeybek...

Hepsi, hepsi orda, dolabın içindeydi... Hiçbirinin deve derisi giysilerine, üze-

Öykü

rindeki boyalarına bir şeycik olmamıştı... Ancak hepsi toz içindeydi... Temizleyip pırıl pırıl yaptım...

Karagöz Hacivat ve tayfaları bu terk edilmiş harap konağa, konağın tavan arasındaki dolabına kim bilir nerden, nasıl getirilmişlerdi, gelmişlerdi?.. Saraydan mı, bir paşa konağından mı, bir kahvehaneden mi, sünnet düğününden mi, bir bayram ya da Ramazan gecesi eğlencesinden mi... Kim bilir nerden?..

Karagöz şöyle bir yüzüme bakıp sordu bana:

-Be hey beniâdem, bizleri gölgeler âleminden alıp bu dolaba kapatmışlardı... Nasıl buldun bizleri?..

Yanıt verdim:

- Buldum işte; ama, güç, çok güç!

Karagöz galiba bir kahkaha attı:

-Desene; ya hep, ya hiç!

Hacivat lafa karıştı:

-Yaşa Karagöz yaşa, zabittin oldun paşa! diyerek Karagöz'e alkış tuttu... O alkış tutunca Çengi ile Köçek karşılıklı geçip parmak şaklatarak göbek attılar... Tuzsuz Deli Bekir elindeki şişeden bir yudum içip "Heyt, var mı bana yan bakan?.. Benim adım Tuzsuz Deli Bekir, keserim adamı takır tukur!" diye bir nara patlattı... Beberuhi'nin boyu bir parmak büyüdü... Kürt halay çekti, Zeybek Harmandalı oynadı... Yahudi tezgâh açıp "ayna, tarak, jilet" sattı; Acem'le Arap tezgâhı yağmaladı... Laz hamsi, Arnavut ciğer pişirip yedi... Frenk "How are you ladies and gentlemens" dedi... Karagöz birer şaplak atıp hepsinin enselerine "Susun!" diye gürledi ve komut verdi onlara:

-Dikkat!.. İkişer ikişer sıraya girin bakalım!

Hepsi anında sıraya giriverdiler ikişer ikişer, usta askerler gibi... Karagöz yine gürleyip bir komut daha verdi:

- İleri marş!.. Bir ki, bir ki, bir ki!..

Uygun adım, rap rap rap, bir yürüyüş, bir yürüyüş ki tıpkı bayramlardaki geçit törenleri misali...

"Gölgeler âlemi"nin ne kadar tayfası varsa öyle uygun adım yürüye yürüye gözden kayboldular... Yahu, oysa nice bir zamandır onları bulabilmek için aradığım yer kalmamıştı!.. Allahallah!.. Göz açıp kapayınca kadar görebilmek için mi onca zahmetlere katlanıp aramıştım onları?..

Eh dedim, ne yapalım; gittilerse gittiler, nereye isterlerse oraya gittiler... Kademe rıza gösterdim... Olan biteni kabullendim...

Karagöz-Hacivat'la tayfalarını bulduğum o terk edilmiş, harap konaktan tam ayrılacakken karşıma nur yüzlü, ak sakallı bir dede çıkmaz mı?.. Çıktı!.. Bana, gü-lümseyerek:

-Güle güle evlat, dedi, yine gel!

Afal afal dedeye bakıp dururken kem küm ettim:

-Şey... Yani... Niye olmasın? Gelirim, gelirim tabii!

Neler olup bittiğini pek anlayamadan dede ansızın, kayboldu, yok oldu, uçtu gitti!..

Karagöz Hacivat'la tayfalarını arayıp arayıp bulduktan, bulup da hemen kaybettikten sonra, aradan fazla zaman geçmeden yine başladım aramaya!.. Ama, onları değil... Ne olduğunu bilmediğim, sırf aramak için, aramış olmak için aradıklarımı aramaya başladım!..

Yine eskisi gibi oldu...

Ne arama, ne arama...

Bakmadığım yer, gitmediğim köşe bucak, sormadığım, soruşturmadığım kişi kalmadı... En sonunda; "Hele dur bakalım." diyerek tuttum o terk edilmiş, harabe konağın yolunu...

Konaktan içeri girer girmez acaba orda mı diye bütün odalarda "Ak sakallı dede"ye bakındım... Yoktu... Doğruca tavan arasına çıktım... Tavan arasında Karagöz Hacivat ve tayfalarını bulduğum dolabın kapısını açtım usulca, merak ve heyecandan elim titreyerek... Dolabın kapısını açınca benim de gözlerim hayretten fal taşı gibi açıldı!..

Dolapta üst üste yığılmış neler yoktu neler?.. İşte aklımda kalanlar:

Bir maltız, bir kömürlü ütü, bakır bir mangal, bir küçük idare lambasıyla beş numara bir gaz lambası, bir çini soba, bir tel dolabı, bir avuç leblebi şekeri, bir su kuyusu, bakır tencereler, kömürlük, mahalle falcısı, bir dolu ahşap ev; mahalle bekçisi, muhtarı, berberi, bakkalı, ekmekçisi, sütçüsü, ciğercisi, zerzevatçısı, terzisi, kunduracısı, çöpçüsü; mahallenin sarhoşu, delisi, güvercinleri, guguk kuşları, kargaları, saksağanları, serçeleri, kümeslerinden kaçmış horozları, tavukları; mahallenin çocukları, güzel ablaları, ağır abileri, anaları, babaları, nineleri, dedeleri, askerlik çağındakileri, gelinlik kızları, evlileri, bekârları, dulları, yerlileri, muhacirleri, öğrencileri, imamı, müezzini, öğretmeni, yoğurtçusu, nane şekercisi... Kedileri... Köpekleri...

Ve bir de mahallenin kendisi...

Bir tek, bir tek bile beton yapı olmayan o mahalle, o mahalleler!.. Hepsi, eski yeni hepsi ahşap, en çok iki, bilemedin üç katlı evler... Çoğu cumbalı... Bazılarının

özellikle alt katlarında hâlâ kafesli pencereler olan, çoğunun ilk katları bir iki metre parlak Marsilya tuğlasıyla örülü, mutfakları bodrum katlarında, hepsinin ya önünde ya da arkasında ya da çepeçevre küçük büyük birer bahçesi, bahçesinde birkaç meyve ağacı yer alan evler...

Ya sokaklar?.. Ya sokakları mahallenin?.. Çoğu işlenmemiş irili ufaklı taşlarla döşeli, yağmur suları aksın diye ortaya doğru eğimli o Arnavut kaldırımları!

Mahalleyi, mahalledekileri, ağzım bir karış açık, artık özlem denilen kekremsi, tuhaf bir tahassür duygusuyla izledim...

Derken dolaptaki mahallede komşulara, kapı komşulara da rastlayınca, açıkçası içim şöyle bir cız etti!.. Yutkunup durdum, gözlerim doldu, böğrümüne sanal, soyut bir hançer dibine dek saplanıp kaldı!..

Ben öyle üzgün argın, çaresiz, şaşkın, buruk buruk durup dururken mahalleden Karagöz'ün sesini andıran bir ses yükseldi:

-Dikkat ey ahali!.. Akşam oldu, evli evine, köylü köyüne!

Bu ses, mahalle bekçisininindi... Mahallenin çocukları bekçinin lafını tamamladı:

-Evi olmayan sıçan deliğine!..

Herkesten, her nesneden bir laf çıktı...

Maltız:

-İçimdeki kömürleri, dedi, yakıp beni ısıtın; tenceredeki su kaynamayı bekliyor!

Küçük idare lambasıyla beş numara gaz lambası:

-Gazımız tükeniyor, doldurun!.. Fitolimiz kısaldı, değiştirin!

Su kuyusu:

-Karpuz atın içime, akşama soğuk soğuk yersiniz!

Çini soba:

-Boşaltın şu içimdeki külleri, aylardır öyle duruyor!

Kömürlü ütü:

-İçimdeki marsıkları çıkartıp meşe odunu koyun yerine! Yarın, ütü var, unutunuz mu?

Leblebi şekeri:

-Günlerdir unutuldum misafir odasındaki masada, alın beni evdeki çocuklara verin!

Kömürlük:

-Meşe odunları kesilmeyi bekliyor!.. Birisi alsın eline şu baltayı!

Bakır tencereler:

-Kalaylarımız adamakıllı azaldı; böyle yarı çıplak ortallıklara çıkmaya utanıyoruz! Bizi hemen kalaycıya götürün!

Mahalle bakkalı:

-Veresiye defteri adamakıllı kabarmış; yarısını ödeseler dünden razıyım!..

Evlerden isteyen var mı diye baka baka, iki yanına birer içi ekmek istiflenmiş tahta dolap asılı beygirin yularını tutmuş, yavaş yavaş ilerleyen mahalle ekmekçisi:

-Francala var, somun var, lavaj var, peksimet var!

Koluna sekiz kiloluk süt güğümü takılı, bir elinde 250 gramlık alüminyum ölçek tutan mahallenin sütçüsü:

-Haydi “İiiiiii”! Süte, “İ” derdi kısaca mahallenin sütçüsü.

Ciğerci; ardına takılmış kedileri kovalar, bir yandan da sırtına yerleştirdiği di-reğe asıp salkım salkım sallandırdığı ciğer takımları için bağırdı:

-Piiissst, piiissst!.. Hayde, ciğerci, ğerci, ciiiiiii!

Arnavut zerzevatçı bir yandan iki tekerlekli arabasına koşulu yularını tutmuş-ken, bir yandan da sebzelerini tanıtır mahalleliye:

-Biber, domates, soğaaan!... Havuç, maydonos, patlicaaan!

Mahallenin, içi yoğurt dolu kocaman yuvarlak teneke kabı omzunun bir, terazi-leri vesaireleri bir yanından sarkan sıriğin ucuna asılı Trakyalı yoğurtçusu:

-Aydeeee, Silivri kaymeeeaaak!

Onlar böyle bağırp dururlarken mahallenin terzisi ismarlama bir takım elbise-nin ilk provasını yapar, kunduracısı tamir ettiği bir ayakkabının pençesini tahta çivilerle çiviler, çöpçüsü sokağı süpürdü... Mahallenin sarhoşu, sarhoşluğunu belli etmemeye çalışarak sallanmadan yürümek için çaba sarf eder, mahallenin çocukları bahçelerde, eski yangın yerlerinde, sokağın bir köşesinde kızlı erkekli bağırp çağırarak körebe, saklambaç, elim sende, seksek, istop gibi oyunlar oynar; mahallenin akça pakça, alımlı, güzel ablaları, gözleri hep önlerinde, nineler minderlerinde ne yapmaları gerekiyorsa onu yaparlardı...

Biliyorum... Bütün mahallelerde hep böyleydi...

Dolapta rastladığım mahallede de!..

Daha akşam olmamıştı ama, her nedense hava birden kararıverdi!.. Sokağın girişindekinden sonuna dek sıralı, mesafeli uzanan direklerdeki “havagazı lambaları”

bir bir yakıldı... Ortalık eksik ziyade aydınlandı... İşte o sırada dolaptan mahalle bekçisi çıktı, elindeki bekçi düdüğünü üç beş kez keskin keskin öttürdüktan sonra bağırdı mahalleye, mahalledekilere, mahalleliye:

-Dikkaaat!.. İkişer ikişer sıraya girin!

Herkes, her şey sıraya girdi...

Bekçi bir daha bağırdı:

-Mesafe al!.. Uygun adım, marş!.. Bir ki, bir ki, bir ki!..

Sıradakiler, başlarında mahalle bekçisi, terk edilmiş, harap konaktan ayrılıp yavaş yavaş gözden kayboldular...

Hay Allah!.. İşe bak!..

Aramış aramış, önce Karagöz'le tayfalarını, ardından mahalle, mahalledekiler, mahallelileri bulmuştum...

Lakin heyhat!

Fakat heyhat!

Bulmuştum bulmasına da, göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürse içinde her ikisini de yitirmiştim!.. Her ikisi de kaçıp gitmişlerdi gözümün önünden, kayıp gitmişlerdi ellerimin arasından...

Böyle işte...

Sanırım aradan hayli bir zaman geldi geçti... Onları önce sık sık, sonra arada bir, sonraları da kırk yılda bir anımsadım... Sadece anımsadım, aramadım... Neden aramadım?.. Bilmem!.. Gelgelelim, günlerden bir gün içimdeki "bulmak için aramak" duygusu yeniden depreşti... Ancak, eskisi gibi öyle fellik fellik aramadım... Şunu yapıp doğruca terk edilmiş o harap konağa gittim!.. Konağın tavan arasına çıktım... Tavan arasındaki dolabın kapağını açtım...

Açınca da yine şaşım kaldım...

Dolap yine örümcek ağları içindeydi, ama bomboştu!.. Bomboş!.. İçinde ne Karagöz'le tayfalarından ne de mahalle, mahalledekiler, mahallelilerden en ufak bir kalıntı, en ufak bir iz yoktu!..

Ne üzüldüm ama...

Çöküp, bağdaş kurup oturdum dolabın önüne... Bomboş dolaba baka baka boş boş düşünmeye koyuldum yüzümü asıp, kaşlarımı çatıp, dudaklarımı ısırıp...

Ne olmuştu onlara?

Derken bir sesle irkildim...

Haydaaa...

Ak sakallı dede, ansızın ortaya çıkıp karşıma dikilmesin mi?.. Bana seslenip “Hoş geldin!” diyordu... Dedi ve sordu:

-Onları mı arıyorsun?

-Evet, dedim, Karagöz’le tayfalarını; mahalleyi, mahalledekileri, mahalleliyi arıyorum!

Dede de tam karşıma benim gibi bağdaş kurup oturdu:

-Boşuna arama, dedi, onları artık arama!.. Bulamazsın!.. Bulman imkânsız!.. Artık her şey şu son günlerde sizlerin neredeyse her Allah’ın günü söyleyip durduğunuz gibi!..

Anlamayıp sordum:

- Nasıl?

-“Artık hiçbir şey eskisi gibi değil!..”

-Nasıl yani?

Ak sakallı dede, sırtını dolabın içine gömülü olduğu duvara yasladı, hafifçe bir iki öksürdüktan sonra başladı anlatmaya... O anlatıyor, ben soluk almaksızın dinliyordum...

-Onlar artık çok, çok uzaktalar... Ayrıca çok değiştiler, başkalaştılar!

-Allah Allah!

-Evet!.. Görsen; hiçbirini kolay kolay tanıyamazsın!.. Örneğin Karagöz... Şu anda Almanya’da çok büyük bir fabrikada ustabaşı olarak çalışıyor!.. Hacivat dersin, siyasal yaşama atıldı... Önemli bir partinin sözcüsü oldu!.. Çelebi, hariciye mesleğini seçti, şu anda Güney Amerika’da konsolos!.. Tuzsuz Delibekir içkiyi bıraktı, bir kırtasiye dükkânı var!.. Laz’ı sorma; müthiş zengin oldu; inşaat ve fırıncılık konularında ülkenin bir numarası!.. Kürt, uluslararası bir nakliyat şirketini yönetiyor!.. Frenk dersin, silah fabrikaları var çeşitli ülkelerde!.. Yahudi, tüm uluslararası para, kredi, ticaret, alışveriş işlerini yönetip yönlendiriyor!.. Arnavut, birçok büyük kentte Arnavut ciğeri satan lokanta zincirlerinin sahibi!.. Arap, öteki Araplarla, Yahudilerle kavga dövüşten fırsat bulursa dünyanın değişik birçok yerinde benzin istasyonu açmayı sürdürüyor... Zeybek ne yapıyor dersin, turp gibi maşallah; geliri, ekonomik durumu çok iyi, ama artık Harmandalı değil Michael Jackson gibi dans ediyor!..

Ak sakallı dede bir ara susunca hemen sordum:

-Peki, ya zenneler; Karagöz’ün tayfaları arasındaki o kadınlar?

Ak sakallı dede sakalını sıvazlayarak:

-Kimileri, dedi, erkeklerin yaptıkları her bir işi yapıyorlar artık... Kimileri “Yı-

lın Annesi” seçiliyor, ama istisnasız hepsi aşk denilen o eşsiz duygunun değişmez objesi olmayı sürdürüyor!.. Erkekleri çekip çevirmeyi, çoluk çocuk yetiştirmeyi de... Bir şeyin daha farkındalar. Aslında kendileri yönettikleri hâlde, erkeklerin dünyayı yönettiklerini sanmalarını da!..

-Ya çengiler?.. Bir de köçekler?

-Çengi filan kalmadı... Artık dansçılar var, balerinler var... Köçekler de dünyanın birçok yerinde yok olup tarihe karıştı, bazı Orta Doğu ülkelerinin kırsal kesimleri dışında...

Ak sakallı dede yine susunca hiç beklemeden soruverdim:

-Peki, mahalle, mahalledekiler, mahalleliler ne oldu?.. Komşular, komşuluk ne oldu?

Ak sakallı dede, önce gözlerini ötelere çevirip başını kaşıyarak biraz bekledi, neden sonra ağır ağır anlattı:

-Mahalle dedin değil mi?.. Ne mahallesi?.. Mahallenin kendi gitti, adı kaldı yadigâr!.. Artık yok mahalle!.. Ne var biliyor musun?.. Siteler var, gökdelenler var, rezidanslar var!.. Kimi yerlerde artık eskiden olduğu gibi sokaklara isim bile koymak zahmetine girilmiyor... Numara veriyorlar isim yerine... Tövbe estağfurullah, tırnak numarası verircesine!.. Ahşap, hatta kâgir yapılar, özellikle kentlerde, kasabalarda bir salgın hastalığa uğramışçasına ölüp ölüp yok oldular... Yaşamak için direnenler de bir bir yok olup gidiyorlar!.. Artık tüm yapılar beton, çok katlı, firsat ve olanak bulunursa çok çok katlı, gökdelen yani!.. İnsanlar artık evlerde değil, dairelerde yaşıyorlar; üç oda bir hol, iki oda bir hol, bir oda bir hollü daireler!.. İki katlı olanlarına dubleks, üç katlılarına tripleks diyorlar... Son yıllarda, özellikle son yıllarda illere, ilçelere dikilen kentli zevkinden yoksun, ilkel zevklerin ürünü dev apartman blokları çok, çok az farklarla birbirlerinin “tıpkısının aynısı”, kopyası!.. Herhangi bir yöreye, ile, ilçeye özgü mesken, kişiliği olan, sadece kendisine benzeyen, geçmişinden kalan izler taşıyan meskenler yok artık!.. Öyle ki, koca ülkede yeni yapıların planları sanki tek bir mimar tarafından çiziliyor, tek bir mimar!.. Yapılar o denli birbirlerine benziyor ki, insanlar yanlışlıkla kendi evi, kendi meskeni diye başkasının kine girmeye kalkışıyor!.. Yapılar o denli birbirine benziyor!..

Ak sakallı dede bir an durdu ve sonra bağırarcasına soruverdi:

-Benzemiyor mu?

Boğuk bir sesle onu onayladım:

-Benziyor!.. Hem de nasıl!

Dede, sürdürdü konuşmasını:

-Arnavut kaldırımları yok artık! Kapıdağı Yarımadası parke taşları döşeli yol-

lar yok!.. Cumbalar, kafesli pencereler, küçük de olsa içinde birkaç ağaç, bir kuyu, bir tulumba, bir kümesçik bulunan bahçeler yok; soğan, biber, marul, domates ekilen bahçeler yok... Kömürlükler de ya tamamen kayboldu ya da içine ıvır zıvır konulan, apartmanların arkalarındaki arka bahçelerinde yan yana dizilmiş, küçük hücremsi yerlere dönüştü. Maltızın yerini doğalgaz fırınları, çini sobalarınınkini kalorifer radyatörleri, klimalar; bakır tencerelerin yerini çelik tencereler, düdüklüler; idare lambasının, beş numara gaz lambasının, lüksün yerini elektrik ampulleri; su kuyusunun yerini musluklar, buzdolapları aldı!.. Ne diyorlar hani, mutasyona, değişime, dönüşüme, başkalaşıma uğradı akla gelen, gelmeyen her bir nesne ya da büsbütün ortadan kalktı, yok oldu, kayboldu, uçtu, çekildi gitti yaşantımızdan!.. Dahası var tabii, dahası var...

Merakla:

-Nedir? diye sordum.

Boynunu büküp yanıtladı:

-Bilir misin bilmem, mahalle berberi vardı; eskiden insanların hem saçını sakalını tıraş eder hem de sünnetçilik yaparlardı... Şimdi berber yok, mahalle berberi yok!.. Ya ne var?.. Coiffeur var, hairdresser var, fristeurinden var!.. Bitmedi... Eskiden ne vardı?.. Bakkal vardı, mahalle bakkalı vardı... Ne oldu sonra?.. Bakkal hooop, uçtu gitti, market oldu, süpermarket oldu!.. Bitti mi?.. Nerdeee?.. Bitmedi!.. Bakkal, manav gibi kasap, ciğerci, ekmeççi, sütçü hele hele nane şekerci gibi tüm esnaf ele ele verip terk ettiler tüm mahalleleri... Terk edip yok oldular... Gittiler... Kayboldular... Sırna kadem bastılar... Nerde kayboldular bunlar?.. Ha, nerde?.. Yanıt veriyorum evlat: Sağda solda, özellikle kentlerde, akla gelen gelmeyen her bir yerde açılan, kısaca AVM denilen o dev alışveriş merkezlerinde!.. Terzileri, manifaturacıları, kunduracıları dersene, onları kod adı konfeksiyon olan bir gizli katil öldürüp cinayetini intihar süsü verdi!.. Tamam mı?.. Hiçbir şey kalmadı mahallelerde; mahallenin kendisi bile!.. Hiç, hiçbir şey kalmadı!..

-Peki, diye sordum, komşular, komşuluk ne oldu?

Acı acı gülümsedi:

-Hiç, dedi, onlar da sizlere ömür!.. Teşvikiye Camii'nde kılınan öğle namazını müteakip Zincirlikuyu Mezarlığı'nda sonsuz istirahatgâhlarına defnedildiler!.. Doğrusu, cenaze törenleri pek muhteşem oldu!.. Ünlü, ünsüz, onları tanıyan, tanımayan bütün ahali katıldı törene... Bazı katılımcılar şöylesine günün anlam ve önemini belirten pankartlar taşıdılar ellerinde... Üzerinde şunlar yazılı pankartlar:

“Komşu hakkı, Tanrı hakkı”, “Ev alma, komşu al”, Komşu komşunun külüne muhtaç”, Komşuna kilim ser, bir ucuna sen otur”, Komşunun iyisi insanı mal sahibi eder”...

Bir küçük katılımcı ise şunu okudu:

“Komşu komşu hu hu/Oğlun geldi mi?/Geldi!/Ne getirdi?/İncik boncuk/Kime kime?/Şuna buna!/Daha kime?/Kara kediye/Kara kedi nerde?/Suya düştü!/Su nerde?/İnek içti!/İnek nerde?/Dağa kaçtı!/Dağ nerde?/Yandı bitti kül oldu!”...

Tabii iş bunlarla da kalmadı; komşunun, komşuluğun defnedilişlerinden kısa bir süre sonra başlayarak onlarla ilgili çok sayıda sinema filmi çekildi, tiyatro oyunu yazılıp sahneye konuldu, birçok roman, öykü, şiir deneme kitapları yayımlandı onlarla ilgili olarak, sempozyumlar, TV’lerde programlar düzenlendi, sosyal medyada yayımlar yapıldı... Bütün bunlara rağmen, hatta komşu ve komşuluk konularının okulların resmî müfredat programları arasına alınmalarına, konunun zorunlu dersler arasına konulmasına rağmen, aradan daha üç beş yıl geçmeden, bir de bakıldı ki ortalıkta ne komşu kalmış, ne komşuluk!.. Onlar da mahalle, mahalledekiler, mahalleliler gibi, Karagöz Hacivat ve tayfaları gibi tarihin her nedense hep toz içindeki rafları arasında mahzun, melul yerlerini aldılar!..

Ak sakallı dedeyle karşılıklı bağdaş kurup oturmuştuk ya...

O anlattı, anlattı...

Ben dinledim, dinledim...

Bir an oldu, bir baktım ki ak sakallı dede yok olmuş, uçmuş gitmiş karşımdan, kaybolmuş, sırta kadem basmış!..

Kalktım ayağa... Hızlı adımlarla terk edilmiş, harap konağın tavan arasından aşağıya inip çıktım dışarı...

Yine hızlı adımlarla, rap rap rap; Karagöz Hacivat ve tayfaları, mahalle, mahalledekiler, mahalleliler, komşular, komşuluk gibi rap rap rap yürüdüm de yürüdüm..

Ben ha!

Bir daha ha!

Herhangi bir şeyi ha!

Aramak ha!

Ne olursa olsun kaybolan, bir daha ararsam iki olsun!